

Israel: Stjålet Navn, Stjålet Land, Stjålne Liv

Amerikansk evangelisk støtte til den moderne stat Israel er rodfæstet i en selektiv læsning af **1. Mosebog 12:3**: *“Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, der forbander dig.”* Politikere som den amerikanske formand **Mike Johnson** bruger dette vers til at fremstille politisk støtte til Israel som en hellig pligt. Men denne fortolkning reducerer tusinder af år med religiøs og historisk udvikling til en farligt forenklet ligning: moderne Israel = bibelsk Israel = guddommelig gunst.

Denne artikel udfordrer denne antagelse ved at genoprette **kontinuitet** til landets og dets folks historie. De sande arvinger til pagten er ikke defineret af en nationalstat eller en racekategori, men af **trofast kontinuitet** med guddommelig åbenbaring – og ved at forblive i landet. Efter denne målestok er det **palæstinenserne**, ikke den moderne stat Israel, der tættest repræsenterer arven fra det gamle Israel.

Fra hedninger til israelitter: Den første pagt

De tidligste indbyggere i **Eretz Israel** – det bibelske land – var ikke “jøder” i moderne forstand. De var **hedninger**, kanaanæere og hebræere, stammefolk fra Levanten. Deres identitet som *Israel* begyndte ikke med blod, men med en pagt – da de stod ved **Sinai-bjerget** og modtog Toraen. Det var det øjeblik, hvor folket blev “udvalgt”, ikke på grund af race eller genetik, men gennem **accept af guddommelig vejledning**.

Fra israelitter til kristne: En ny åbenbaring

Da **Jesus (fred være med ham)** kom med et budskab om fornyelse og medfølelse, genkendte mange af disse samme mennesker ham som **Messias** og omfavnede det, de så som en **opdatering af pagten**. De blev de **første kristne**, ikke ved at afvise jødedommen, men ved at tro, at den var blevet opfyldt. Andre – dem, der afviste Jesus – forblev i jødiske samfund, men levede fredeligt sammen med de tidlige kristne. Kun en lille, radikal fraktion afviste Kristus med fjendtlighed, kaldte ham en falsk profet og, ifølge nogle talmudiske tekster, håne ham som “kogende i helvedes ekskrementer”. Disse var **ikke flertallet**, og de blev ofte afvist af deres naboer – hvilket førte til **udvisning og diaspora**, især til **Østeuropa**.

Fra kristne til muslimer: Den sidste åbenbaring og fortsat tilstedeværelse

Da **Muhammed (fred være med ham)** kom som den sidste budbringer, omfavnede mange af de samme samfund igen **det næste skridt i pagten**. De blev **muslimer**, uden at

se nogen modsigelse i denne religiøse kontinuitet: fra Toraen til Evangeliet til Koranen. Andre forblev **kristne**, men fortsatte med at leve fredeligt i landet. De **blev** – gennem romersk forfølgelse, byzantinsk styre, islamiske kalifater, korsfarer-invasioner og osmannisk administration. Deres **rødder var ubrudte**.

Denne befolkning – nu identificeret som **palæstinensere** – forlod ikke landet. De **dyrkede jorden**, talte dens sprog og opretholdt dens traditioner. De er de **åndelige og biologiske efterkommere** af dem, der først stod ved Sinai, gik med Kristus og vendte sig mod Mekka.

Fremkomsten af zionismen: Et brud, ikke en tilbagevenden

I modsætning hertil var **den moderne zionistiske bevægelse** ikke en fortsættelse af pagten, men et **radikalt brud** med den. Dens grundlæggere var stort set **sekulære**, formet af **europæisk racenationalisme**, ikke religiøs lov. De hævdede nedstamning fra det gamle Israel, mens de afviste både Kristus og Muhammed. Vigtigst af alt opstod de ikke fra de samfund, der forblev i landet, men fra de **fjendtlige eksilminoriter**, der havde afvist profetisk vejledning og var blevet **udvist århundreder tidligere**.

Mange zionister kom fra **østeuropæiske samfund**, formet af århundreder af adskillelse fra Levanten. Selvom nogle havde delvis nærøstlig herkomst, stammede meget af deres arv fra **omvendelse og assimilation i fremmede lande**. Alligevel er det disse samfund, der nu hævder **eksklusive guddommelige rettigheder til landet** – og fortrænger og endda myrder efterkommere af dem, der *aldrig forlod* og som omfavnede hver efterfølgende guddommelige åbenbaring.

Nakbaen: Pagten vendt på hovedet

Da **staten Israel** blev etableret i 1948, genoprettede den ikke pagten – den **krænkede den**. Hundredtusinder af palæstinensere, inklusive **muslimer, kristne og jøder**, blev fordrevet, frataget deres ejendom eller dræbt. Dette var **Nakbaen**. Mange af de jødiske palæstinensere, der blev, blev israelske borgere – men de **kristne og muslimske palæstinensere**, hvis rødder går tilbage til Sinai og før, blev kastet ud.

Hvad der gør denne tragedie værre er, at mange af de kristne og muslimske palæstinensere var **naboer, venner og endda slægtninge** til de jødiske palæstinensere. **Samfundene var sammenflettede**, bundet ikke kun af blod, men af fælles sprog, skikke og land. I dag er de, der blev, udsat for **militær besættelse, belejring, sult og bombardement**, mens deres tidligere naboer tvinges til at tjene et nationalistisk projekt, der kalder sig "Israel", men ikke længere afspejler pagtens ånd.

At navngive en hund Cæsar: Når symboler bliver erstatninger for sandheden

At navngive en moderne stat "Israel" og hævde guddommelige rettigheder baseret på det navn er ikke mere legitimt end at navngive din hund "Cæsar" og insistere på, at han er den retmæssige arving til Romerriget. Du kan fodre ham med druer, pakke ham ind i en toga og lære ham at gå på latin – men navnet giver ham ikke kejserlig magt. Han kan ikke tilkalde legioner, opkræve skatter i Gallien eller gøre krav på Kartago. Navnet er en **optræden**, ikke en stamtavle; en **gestus**, ikke en genealogi.

Alligevel er det præcis, hvad zionismen har gjort – **indhyllet et moderne politisk projekt i sproget fra den gamle pagt**, under antagelse af, at symbolikken alene ville give åndelig og territorial legitimitet. Det er en ritual af vildledning: fremkald navnet "Israel", peg på et skriftsted skrevet for tusinder af år siden, og foregiv, at en stat født i 1948 gennem sekulær nationalisme og kolonial vold er dens arving. Dermed fornyer zionismen ikke pagten – den **efterligner den**, udhuler dens etiske kerne, mens den bruger dens symboler som våben. Og når evangeliske ledere som Mike Johnson helliggør denne efterligning med bibelvers, forsvarer de ikke guddommelig sandhed – de **velsigner en forklædning**.

Evangelisk blindhed: At tilbede navnet, ikke sandheden

Evangeliske kristne i Amerika, som Mike Johnson, **misforstår 1. Mosebog 12:3** ved at anvende det på en moderne stat, hvis grundlæggende ideologi **afviser både Kristus og Muhammed**, og hvis handlinger krænker de centrale moralske lærdomme i **Bibelen, Toræen og Koranen** – som alle fastslår, at at ødelægge et eneste uskyldigt liv er at ødelægge en hel verden. *"Den, der ødelægger et eneste liv, anses som om, han ødelagde en hel verden"* (Sanhedrin 4:5). *"Derfor foreskrev Vi for Israels børn, at den, der dræber et menneske, det er, som om han dræbte hele menneskeheden"* (Koranen, Al-Ma'idah 5:32). Dette er ikke kulturelle forslag; de er **hellige absolutte sandheder**. At velsigne en nation, der bygger mure, kaster bomber og håndhæver belejring og sult over civile, er ikke lydighed mod Gud – det er **helligbrøde på tre sprog**.

Konklusion: Pagten lever med dem, der blev

Landet tilhører ikke dem, der påkalder dets navn, men dem, der **levede dets historie**, som **bar dets tro**, og som **ærede dets profeter**. Den sande kontinuitet af Israel findes ikke i den stat, der nu bærer dets navn, men i **det palæstinensiske folk** – muslimer, kristne og jøder – som accepterede hver fase af guddommelig åbenbaring og forblev rod-fæstet i deres forfædres jord.

At støtte staten Israel i dens nuværende form – bygget på fordrivelse, vold og apartheid – er ikke at velsigne Abrahams sæd; det er at **forbande pagten**. Det er at stille sig på linje med ikke Moses, Jesus eller Muhammed (fred være med dem alle), men med Farao, Herodes og Abu Lahab.

Dem, der står med Israel, mens det sulter børn, jævner hjem og slagter civile, vil ikke blive velsignet. De vil blive forbandet. De kan isolere sig fra offentlig regnskabspligt med rigdom og magt for en tid, men de vil tilbringe resten af deres liv med at **løbe og**

gemme sig fra retfærdighed – i retten, i samvittigheden og i historien. Og det vil kun være **en smagsprøve** på, hvad der venter dem i det kommende liv.

For **Abrahams Gud velsigner ikke tyranni**. Pagten var aldrig et skjold for undertrykkere – den var en byrde båret af de trofaste. Og dem, der har fordrejet denne pagt til en begrundelse for imperium, vil svare ikke til kommentatorer eller politikere, men til selve den Gud, hvis navn de vanhelliger.